

lig over dette Emne, saa at det kunde være paa Tide at forlade det.

Winther: Den ærede Formand vil dog vist tillade mig at sige dette, siden det ærede Medlem betegnede mig som „morsom“. Jeg kan godt begribe, at han gjerne vilde have gjort mig til En, man kan more sig over i Stedet for at tage Notits af; men det tror jeg ikke, han skal faae Nytte af med Hensyn til min Stilling i den omtalte Sag.

Forste Viceformand (Høgskbrø): Jeg har ikke villet afføre det ærede Medlem Ordet, naar han efter den givne Anledning oplyste sin Stilling ved hin Veilighed, skjøndt han, som han siger, allerede har gjort det flere Gange her i Thinget; men jeg skulde meget ønske, at, hvad der er passeret i 1866, hermed kunde gaa ud af Forhandlingen for de følgende Taleres Bedkommende, og at vi herefter kunde holde os til Sagen.

Suel: Idet jeg forudsætter, at det, at holde sig til Sagen, og saa hjemler Talerne Ret til at udtale sig om de konstitutionelle Grundsaetninger, der ere omtalte tidligere, naar man blot ikke vender tilbage til 1866 eller fremkommer med Personligheder, skal jeg bemærke, at det er et Par Ytringer af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som have foranlediget mig til at tage Ordet. Det ærede Medlem sagde — det er allerede omtalt af et andet æret Medlem — at det er klart, at provisoriske Finantslove ingenfinde ville kunne blive et Led i vor offentlige Statsret; men at det dog ikke er udelukket, at provisoriske Finantslove kunne bruges som et Middel under vanskelige politiske Forhold. Heri ligger en Modsigelse. Det er nemlig klart, at provisoriske Finantslove ikke kunne anvendes under ordinære Forhold; hvis de altsaa virkelig kunne komme til Anvendelse under de eneste Forhold, nemlig de vanskelige, under hvilke der overhovedet kan være Brug for dem, vilde de være et Led af vor offentlige Statsret. (Berg Saa?) Ja, det er sikkert. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at provisoriske Finantslove ingenfinde, hverken i den ene eller den anden Betydning, mere ville blive anvendte i Danmark; men naar jeg støtter mit Haab og min Tro paa Noget i denne Sag, er det paa den, som det ærede Medlem behager at kalde den nye Situation. Jeg vil tillade mig at kaste et kort Tilbageblik paa den Situation, som eksisterede før den 8de November, og tillade mig at betegne denne Situation som overordentlig usund for en lovgivende Forsamling. Man faae altsk for ensidig paa Sagerne. Egentlig havde man kun Die for to Grundlovsparagrafer, den nemlig, som hjemler Hans Majestæt Kongen Ret til at udnævne sine Ministre, og den, som giver Folkethinget Ret til at forkaste Finantslo-

ven. Man rev og sled i disse Paragrafer hver fra sin Side, og det er mig ganske klart, at havde man faaet Lov til fremdeles at føre denne fortvivlede, frugtesløse, doktrinære Kamp videre, vilde det være endt med, enten at Forsfatningen var gaaet til Grunde, eller at der var kommet en Revolution, der lig med de Revolutioner, som ere foregaaede i fremmede Lande, kunde have medført de beklageligste Følger, men dog nok vilde have endt med at give Folkepartiet Ret. Det er nu min Overbevisning, at der ikke har været Grund til her i Landet at stille Sagerne saaledes paa Spidsen, som man har gjort, idet det beror paa, at man hidtil her har set mere paa Theorier end paa Praxis. Det ærede Medlem omtalte, at der i 8 Aar er prædikeret en konstitutionel Lære her i Thinget, som man nu har forladt. Ja, ganske vist, jeg tror, at man for meget har prædikeret konstitutionelle Lærdomme, men ikke taget tilstrækkeligt Hensyn til, hvorledes de bør gennemføres i det praktiske Liv. Det er ganske klart, at, naar man vil se de to Paragrafer, jeg før nævnte, om Kongens Ret til at udnævne sine Ministre og Folkethingets Ret til at forkaste Finantsloven i deres yderste Konsekventer, kan man med en vis Grund sige, at de to Paragrafer stride mod hinanden; men man maa lægge Mærke til, at det er kun, naar Sagen stilles paa Spidsen, at den Strid fremkommer; i Reglen vil den udjævnes ved Fæderlandstjærklighed fra begge Sider; det er den, der maa forudsættes at være til Stede paa den ene Side og paa den anden Side og føre til et rigtigt Resultat. Jeg sagde nylig, at der ikke forekom mig at være tilstrækkelig Grund for Folket til i dette lille Land at stille Sagen paa Spidsen. Man har saa tidt anstillet Sammenligning med Striden i England under Carl den Første og Cromwel; men hvor ere de Betingelser som vare til Stede i England? Hvor er den religiøse Forsølgelse under Erkebiskop Laud, der var den egentlige Bevæggrund til Kampene i England? Have vi en Minister Buckingham, som førte kostbare og uhjænlede Krige for Luners, ja for Kvindeluners Skyld? Hvor er den Undertrykkelse og den pekuniære Glendighed, som fandt Sted i England, og hvor have vi Cromwel? Det ærede Medlem ligeoverfor mig (Berg) har ikke Elementer i sig til at blive en Cromwel! Det undrede mig forleden at høre, at det ærede Medlem, der førte Ordet i Finantslovsfagen, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) kaste Brag paa Cicero. Et æret Medlem var kommet til at citere en Sætning af Cicero, og dertil svarede den ærede daværende Ordfører (Holstein), at man ikke længere bød sig om Brokker af Cicero. Det forundrede mig saa meget mere, som hans Taler under Holmgangen forleden Aften bare umiskjendelige Vidnesbyrd om, at han ikke kan være upaavirket af Ciceros Taler mod Catilina. Der var den samme Overdangen med Argumen-